

ИВАН СЛАВКОВ

БАТЕТО

© Иван Славков, автор, 2010 г.
© Людмил Веселинов, художник, 2010 г.
© Книгоиздателска къща „Труд“, 2010 г.

ISBN 978-954-528-966-8

ТОМ
1

ИВАН СЛАВКОВ

Записал и обработил
Георги Гълов

НАЧАЛО, ФИНАЛ И ПРОДЪЖЕНИЕ

От тук започва тази книга, в която аз нищо няма да кажа.

Но зная, че просто уводът трябва да бъде много съдържателен.
И попискащ!

Трябва да се започне с това, че не съм си сядал на гъза, а предимно съм бил в чужбина.

Доста тайни ще бъдат казани в следващите издания от спомените ми, но не сега.

Няма да обясня докрай истината за акулите в Куба! Ще спомена само за тази акула във водите на Варадеро. Но няма да разкажа нищо подробно за Царицата на Кубинския фестивал през 1971 година и за певицата Фара Мария! За тези две акули – нищо!

Също така няма да разкажа какви проевропейски чувства ме вълнуваха през първата половина на сватбеното ми пътешествие с Людмила. Когато задминах една кола на границата между Люксембург и Белгия. И посланикът, който беше до мен, само ми каза:
– По-полека, това е граница!

Дали тогава се пробудиха в мен проевропейските ми чувства, които изобщо не можах да цъфнат, така и не разбрах.

Нищо няма да кажа за Полша, защото това е виртуална държава! И другото, което ми е останало в главата – не знам поляк ли го е казал или германец: всеки поляк знае как да умре за Полша, но не знае как да живее за нея!

Какво друго няма да кажа?

Ако започнем по държави...

За Холандия няма да кажа нищо добро! Дето ние я мислехме за страна на лалетата! Няма да кажа за срама, който брах на една вечеря там. Ние се бяхме опитали да влезем в преки отношения с Индонезия, да купуваме нефт и някакви горива, да заобиколим „Шел“. И холандският посланик подхвърли на Петър Младенов:

– Сондите в Индонезия са наши!

Така че няма да кажа какво съм изпитал, като съм гледал от море Холандия, а не цветарските им улици! От море съм гледал рафинериите на „Шел“. Потресаваша работа! Като гледаш от морето империята „Шел“, та виждаш чак Индонезия! Мамата си трака!

Няма да разкажа за огромното чувство за малоценност, което изпитах в Швейцария. И то не като бях единственият от социалгера заместник-председател на журито на „Златна роза“ в Монтрьо – много известен и престижен конкурс за музикални и хумористични телевизионни програми. А когато се опитахме да прилъжем „Суис Еър“ да дойдат в България, защото те строят писти, имат екологични програми. По зимните спортове те имат технологичната част, а не само летателни планове. И те казаха:

– Апропо, ново летище ще ви трябва! Знаем цените, които предлагат австрийците и германците. Нашите са по-високи! Но понеже искате да сте врата за Африка и за Близкия изток, трябва да ви кажем, че ключа от вратата го държим ние!

Потискащо е, мама му стара! И няма да кажа колко съм бил потиснат, защото тези неща трябва да се крият!

Няма да говоря за смазващото величие на субконтинента Индия и концерна „Тата“ – „Тата“ ви чака“, така ме посрещаха в Индия!

Бяхме на парада на техния национален празник. Отпред вървят бойните части върху слонове. И си мислиш за Ханибал, който е минал Алпите на слон. А отгоре летят суперсамолети, които са произведени в Индия по съветска технология... Това беше в Нювата 1969 година.

Няма да разкажа подробности за България. Нищо!

Защото ние се оказваме един от никого непланиран експеримент! На тази територия тука умира всичко – от времето, когато не сме планирани дори като ембриони там, в степите! И като помислиш по-сериозно – ние сме една нанотехнологична проблематичност! Ние умираме фактически! Какво става с България?

Но това не бива да се разказва, защото много футуристично звучи. И песимистично!

За Съветския съюз нищо не може да се разкаже! Там какво ли не съм видял!

Не съм разказвал досега, че през 70-те години бях председател и на Клуба на българо-съветската млада художественотворческа интелигенция. Но ще разкажа за едно от заседанията в България и за Фирсов, един млад съветски поет. Бяхме в Пловдив на една волна вечер. Фирсов и един друг писател се събуждат в „Тримонциум“. И другият разправяше какво е казал Фирсов сутринта. От прозореца на стаята им се вижда паметникът на Альоша. Станал Фирсов и казал:

– Ех, Альоша, Альоша! Из камня твоя гимнастърка, из камня моя голова!

Мисля, че бях три мандата председател на Клуба на българо-съветската млада художественотворческа интелигенция, защото този клуб живна много. Срещи се правеха, изложби, публикации, преводи, спектакли.

Какво друго няма да разкажа в тази книга?

За Словакия нищо няма да кажа, защото те не бутнаха паметника на българите антифашисти. Няма да разкажа защо!

Ще разкрия кой е планирал движението в Париж. Германец, естествено. Осман, което идва от немското Харшман... Германецът е построил тези големи и широки булеварди, за да не могат да строят барикади на тях

През 1976 година бях в Париж да подписвам договор между телевизиите. Там се запознах и със Силви Вартан и нейния американски продукт – Жони Олидей!... Имаше Олимпийски игри и французите спечелиха единствения си златен медал – „Ги Дрю“, на 110 метра. Спряха всички други предавания, радиостанциите предаваха едно и също – Златното момче на Франция! Цял ден!

И ме питат:

– А вие имате ли златен медал от Игрите?

Викам:

– До вчера бяха шест, за днес не знам...

Те ме гледат ококорени!

За Съветския съюз няма да разкажа с какво оръжие е унищожен остров Дамански, защото ще ме осъдят за шпионаж. Това бяха някакви ракетни установки – например „Череша 5“. Върви го търси...

Никой няма да ми повярва, че там в реките има риби по тон и половина. И тава няма да го разкажа! Да не говорим, че тези реки ги няма на картата...

Ще разкажа за гениалното откритие на моя приятел Чики. Който съчета търговията с културата.

Първият отбор, който отиде в Гърция по време на хунтата, беше „Септември“, по водна топка. И оттам останахме добри приятели. Минаха години и започнахме да правим срещи на ветераните – една година там, другата – тук. Единствената особеност на тези мачове беше, че те не се играеха. А резултатът се обявяваше по взаимно съгласие – 2:2!

Чики предложи на едни състезатели, които не бяха в отбора, а се явиха като новоизпечени ветерани, да обедини в едно търговията с културата. Как, попитаха го? Ще ви заведе на битпазара – вика – и както и да се въртите там, през цялото време ще виждате Акропола!... Това беше приносът на Чики.

Няма да описвам Аляска, където съм промивал пясък за злато в една наследствена мина. Там дълбоки снегове няма. Но летиш над нищото! Часове. А мината е атракция – гребваш от пясъка, кла тиш го напред-назад и тежкото отива на дъното. Вода тече и отмива пясъка, а на дъното остават златни люспи! Имаше люспички. Но там истината е да набараш златната жила, дамара! Собственичката носеше на врата си една буца самородно злато! Но няма да го описвам! Както няма да описвам и най-люксоznия държавен старчески дом там! Защото ще посегнат и на него. Просто ще изпратят някого да направи реформа.

Но ще кажа друга тайна. Руският император, който е продал Аляска на американците, си е бил един прозорлив човек. Защото, вместо да му я вземат с бой и без пари, както взеха две трети от Мексико, той прибра поне някой лев. Колко умен човек е бил!

Молдова! Няма да разкажа какво видях в най-голямата изба на света! Потресавашо нещо! Копали са в някаква планина мек за рязане материал. И са издълбали една безкрайна пещера. Като влезеш вътре, виждаш: булевард Каберне, авеню Шабли. Страхотни вина имат!

Ние внасяхме доста вина от Молдова, както и от Македония. За да правим нашите купажи и да ги изнасяме за Русия.

Червените вина, които са френски сортове, изнасяхме във Франция. И в онези години по-голям от нас вносител на вина във Фран-

ция беше само Алжир. Сега не знам как е. Алжир имат великолепни вина, но не ги пият.

С Франция не можахме да осъществим сделката да правим у нас коняците „Курвоазие“ и „Наполеон“. Защото не можахме да направим стъклото. Французите казаха: Дайте ни по 40 цента на бутилка, ние ще ви изпращаме само капачките. Но ние не можахме да направим черно-зеления мат на бутилките. Иначе качеството на нашия коняк беше фантастично! Какви дребни неща спират прогреса! Прът в колелото на коняка!

Няма да разкажа и за кроасаните. Дето им викаме „френска кифла“. Те са направени от един виенски сладкар, който е съвременник на събитията, когато спират турското – османско, да го наречем днес – нашествие. Разбиват османската армия и пленяват страшно много знамена. Тази навита кифла, кроасанът, повтаря полумесеца от турските знамена. Но това го научих много късно и няма да го разкажа в книгата.

А Будапеща наистина си е била бардакът на Австро-Унгарската империя. Виена се е занимавала с политиката и с един пролетен бал годишно. В Прага е била индустрията, а в Будапеща – ей, ухнем! Но това няма да го разказвам.

Какво няма да кажа за българския футбол?

Няма да разкрия дълбокия смисъл на статията във вестник „Работническо дело“ „Докога ще търпим недъзите в българския футбол“! Тогава един път завинаги се написа това и се оправи футболът. И това поколение стана Четвърто в света! Точно тези играчи, които ги наказаха тогава! А сега всички пицят – държавата, та държавата! Тогава държавата се намеси и оправи футбола! Оправи и футбола!

Та няма да кажа къде е дълбокият смисъл на статията!

Няма да разкажа как свърши сбиването на плажа в Бразилия, където ни обреха!

За Албания няма да разкажа абсолютно нищо, защото не съм бил там!

Това, което ще призная, е, че съм имал връзки с повече от седем жени. И когато редакторът ме попита кои са, казах – толкова хартия няма в издателството... Книгата ще надхвърли 1001 страници! 1001 нощи – 1001 страници... Но с повече от седем жени съм бил, трябва да го призная.

Може би ще разкажа защо ще кандидатствам за „Рекордите на „Гинес“ на тема секс, но това по-нататък.

Нали всички говорят в мемоарите си колко палави деца били, колко бели са направили. Аз се сещам само как майка ми ни водеше на село и ни хвърляше в Искърската река. А тя беше с минус температура, как течеше тази вода, така и не разбрах! Та там придобих имунитет към водата...

Та говорят хората колко палави деца били, колко били направили и после колко героично се държали! Опитах се да се сетя за една героична постъпка от детството ми, ама не става... Не си спомням нищо героично. Не съм си късал ризата на амбразурата „Стреляйте, гадове!“.

Ще призная, че не можах да допиша моята „Поема на прехода“. Когато я започнах, тя беше „Поема на развития социализъм“, после стана друга.

*Историята въртна своето колело
и нищо не може да го застици!
Едни си хранят свинките с брашно,
нас пък ни залъгват с трици!*

Е, това е цялата история на прехода! В едни непреходни стихове...

Мемоарите са най-долнопробното нещо, което човек може да опише, ако не погледне честно на цялата работа.

Защото се опитва да вкара времето в себе си, а не себе си във времето.

И това натикване на времето в себе си какво ражда?

Ражда бандата на репресираните и дружината на активните. Раждат се Пионерите априлци и Бандитите демократи. Останалите се правят на децата на лейтенант Шмит. Имам предвид в мемоаристиката. А Времето продължава своя ход...

Ако все пак тази книга се получи, всяка страница трябва да започва с „Не съжалявам!“.

Отделно трябва да има и една глава, в която ще пише само едно „Съжалявам!“.

Съжалявам, че все пак съм работил нещо, вместо да си гледам живота!

Мемоарите не са това, което съм аз, а хората, с които съм бил. И тези, които съм пропуснал, няма да е зле да ми се обадят и да станат обект на моята ирония.

Но това, което знам за мемоарите, е, че човек трябва да разкаже за хората и за приятелите, с които е живял. Защото, няма ли ги тези истории и хората – все едно че го няма и човека, няма нищо.

